

РЕШЕНИЕ

№ 2638

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Темислав М. Димитров
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20221100508697 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на В. И. В. срещу решение № 20041818/13.06.2022 г. по гр.д. № 6406/2021 г. по описа на СРС, III ГО, 87 състав, в частта, с която са отхвърлени искове с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД, предявени от В. И. В. срещу Изпълнителна агенция по горите, както следва: искът с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ е отхвърлен за разликата над 1112,76 лв. до пълния предявен размер от 4182 лв. – обезщетение за неизползван отпуск за периода от 01.01.2019 г. до 10.05.2019 г.; искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 46,36 лв. до пълния предявен размер от 677,31 лв. и за периода от 01.07.2019 г. до 04.09.2020 г. - мораторна лихва върху главницата.

Въззивникът – В. И. В., твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, поради което моли същото да бъде отменено и исковите да бъдат уважени изцяло. Сочи, че претендираното вземане за обезщетение за неизползван отпуск не е погасено по давност, като изводът на районния съд в обратния смисъл е неправилен. Претендира разноски за въззивното производство.

Ответникът по жалбата - Изпълнителна агенция по горите, оспорва въззивната

жалба, като счита, че обжалваното решение е правилно. Моли същото да бъде потвърдено, като претендира разноските по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от ищеца В. И. В. с осъдителни искове с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД за осъждането на ответника Изпълнителна агенция по горите да заплати в негова полза сумите, както следва: 4182 лв. – обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г.; 677,31 лв. – мораторна лихва върху главницата за периода от 01.07.2019 г. до 01.02.2021 г.

Ищецът твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника Изпълнителна агенция по горите, по силата на което е заемал длъжността „Директор на Регионална дирекция по горите – гр. Пазарджик“, което е било прекратено със заповед № К – 98/30.01.2018 г. По съдебен ред уволнението е отменено и ищецът е възстановен на заеманата до уволнението длъжност. Впоследствие, със заповед № К-783/10.05.2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите трудовото правоотношение между ищеца и агенцията е било прекратено повторно. Твърди, че за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г. полагащият му се платен годишен отпуск е в размер на 41 дни, като след прекратяване на трудовото му правоотношение има право на обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г., което е в размер на 4182 лв. Същото не е заплатено от работодателя своевременно, поради което претендира и мораторна лихва в размер на 677,31 лв. за периода от 01.07.2019 г. до датата на подаване на исковата молба. Претендира законната лихва.

С обжалваното решение исковете са уважени частично, като са отхвърлени, както следва: искът с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ е отхвърлен за разликата над 1112,76 лв. до пълния предявен размер от 4182 лв. – обезщетение за неизползван отпуск за периода от 01.01.2019 г. до 10.05.2019 г.; искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 46,36 лв. до пълния предявен размер от 677,31 лв. и за периода от 01.07.2019 г. до 04.09.2020 г. - мораторна лихва върху главницата.

Както беше посочено, решението се обжалва само в частта, с която исковете са отхвърлени.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Спорен пред въззивната инстанция е въпросът, дали вземането за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2018 г., е погасено по давност.

Съгласно чл. 224 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение

служителят има право на обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, чийто размер се определя въз основа на полученото среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, през който служителят е работил най-малко 10 работни дни.

В тежест на работодателя е да докаже положителния факт на ползване на отпуска или заплащането на дължимото обезщетение за неизползването му.

Установява се, че страните са били в трудово правоотношение, прекратено със заповед № К – 98/30.01.2018 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите. С решение от 09.07.2018 г. по гр.д. № 16696/2018 г. по описа на СРС, 66 състав, уволнението на ищеца, извършено със заповед № К – 98/30.01.2018 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите, е отменено и ищецът е възстановена на заеманата до уволнението длъжност - „Директор на Регионална дирекция по горите – гр. Пазарджик“. Съгласно заповед № К-783/10.05.2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите трудовото правоотношение между ищеца и агенцията е било прекратено повторно.

С решение от 25.06.2020 г. по дело № С-762/2018 г. на СЕС, е прието, че работникът има право на платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяване му на работа, съответно – при последващо прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от първото уволнение (което е отменено) до датата на възстановяване му на работа. Следователно, ищецът има право на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 41 дни за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г., като по отношение на размера на неизползвания отпуск не е налице спор.

В първоинстанционното решение е прието, че среднодневното брутно трудово възнаграждение, което следва да служи за база за изчисляване на размера на дължимото обезщетение, е 92,73 лв., съгласно представен по делото фиш за заплата на ищеца за м.10.2017 г. - последния календарен месец преди уволнението, през който служителят е работил най-малко 10 работни дни. Не са налице доводи за неправилност на решението, предвид приетият размер на дължимото обезщетение с оглед размера на среднодневното трудово възнаграждение на работника, поради което и настоящият съдебен състав приема, че общият размер на дължимото обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ е 3801,93 лв. за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г.

Неоснователно е релевираното от ответника възражение за погасяване по давност на обезщетението за неизползван отпуск. На основание чл. 358, ал. 1 и ал. ал. 2, т. 2 КТ, искът за заплащане на обезщетение за неизползван отпуск следва да бъде предявен в срок от три години, считано от деня, в който е следвало да бъде изплатено дължимото обезщетение за неизползван отпуск. В чл. 228, ал. 2 КТ е уреден срокът за

изплащане на обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ - не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, от което следва, че в конкретния случай обезщетението е следвало да бъде изплатено до 30.06.2019 г., тъй като трудовото правоотношение на ищеца е било прекратено през м.05.2019 г. Ето защо, срокът за предявяване на иска по чл. 224, ал. 1 КТ е започнал да тече от 01.07.2019 г., като исковата молба е подадена на 02.02.2021 г., поради което вземането за обезщетение не е погасено по давност. Неправилни са доводите в обжалваното решение, че правото на ползване на част от претендирания отпуск е погасено по давност на основание чл. 176а, ал. 1 КТ. Действително, в случая се претендира обезщетение за неизползван отпуск за 2018 г., но с прекратяване на трудовото правоотношение през м.05.2019 г., когато правото на ползване на отпуск не е било погасено по давност, то се е преобразувало в право на обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, по отношение на което е налице друг давностен срок, който, както беше посочено, не е изтекъл към датата на подаване на исковата молба.

Ето защо, искът следва да бъде уважен до сумата в размер 3801,93 лв. - обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г.

Предвид посоченото по-горе, не е необходимо поканата за изпадането на работодателя в забава при плащането на обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, тъй като в чл. 228, ал. 2 КТ е уреден срок за изпълнение - не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, от което следва, че в конкретния случай работодателят е в забава, считано от 01.07.2019 г., тъй като трудовото правоотношение на ищеца е било прекратено през м.05.2019 г.

Ето защо, за периода от 01.07.2019 г. до 01.02.2021 г. ответникът дължи лихва за забава в размер на 614,64 лв. върху главницата в размер на 3801,93 лв. - обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 10.05.2019 г.

Във връзка с изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която искът с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ е отхвърлен за разликата над 1112,76 лв. до 3801,93 лв. - обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 31.12.2018 г., както и в частта, с която искът с правно основание чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 46,36 лв. до 614,64 лв., като вместо него следва да бъде постановено решение, с което исковете в посочените части бъдат уважени.

В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено;

Предвид изхода от обжалването, решението следва да бъде отменено и в частта, с което в полза на ответника са присъдени разноски за първата инстанция над сумата в размер на 9,11 лв. до сумата в размер на 76,14 лв.

По разноските:

При този изход на спора ответникът по жалбата Изпълнителна агенция по

горите следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца В. И. В. сумата в размер на 368,69 лв., представляваща допълнителни разноси за първоинстанционното производство, както и сумата в размер на 636,22 лв. – разноси за въззивното производство съобразно уважената част от жалбата.

В полза на ответника по жалбата Изпълнителна агенция по горите следва да бъде присъдена сумата в размер на 9,11 лв. – разноси за юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от жалбата.

Изпълнителна агенция по горите следва да бъде осъдена на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да заплати в полза на СРС сумата в размер на 130,31 лв. – допълнителна държавна такса, както и в полза на СГС сумата в размер на 74,01 лв. – държавна такса за обжалване на решението в отхвърлителната част.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20041818/13.06.2022 г. по гр.д. № 6406/2021 г. по описа на СРС, III ГО, 87 състав, в частта, с която са отхвърлени искове с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД, предявени от В. И. В. срещу Изпълнителна агенция по горите, както следва: искът с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ е отхвърлен за разликата над 1112,76 лв. до 3801,93 лв. – обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 31.12.2018 г.; искът по чл. 86 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 46,36 лв. до 614,64 лв. и за периода от 01.07.2019 г. до 04.09.2020 г. - мораторна лихва върху главницата, както и в частта, с която В. И. В. е осъден да заплати в полза на Изпълнителна агенция по горите сумата над 9,11 лв. до сумата в размер на 76,14 лв. – разноси, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по горите, ЕИК *****, да заплати в полза на В. И. В., ЕГН *****, на основание чл. 224, ал. 1 КТ сумата над 1112,76 лв. до 3801,93 лв., т.е. още 2689,17 лв. – обезщетение за неизползван отпуск за периода от 30.01.2018 г. до 31.12.2018 г., ведно със законната лихва от 02.02.2021 г. до погасяването, и на основание чл. 86 ЗЗД сумата над 46,36 лв. до 614,64 лв., т.е. още 568,28 лв. – мораторна лихва върху главницата за периода от 01.07.2019 г. до 01.02.2021 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20041818/13.06.2022 г. по гр.д. № 6406/2021 г. по описа на СРС, III ГО, 87 състав, в частта, с която искът за главница с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ е отхвърлен за разликата над 3801,93 лв. до 4182 лв., както и в частта, с която искът с правно основание чл. 86 ЗЗД е отхвърлен над сумата в размер на 614,64 лв. до 677,31 лв.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по горите, ЕИК *****, да заплати в полза на В. И. В., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 368,69 лв., представляваща допълнителни разноси за първоинстанционното производство, както и сумата в размер на 636,22 лв. – разноси за въззивното производство съобразно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА В. И. В., ЕГН *****, да заплати в полза на Изпълнителна агенция по горите, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 9,11 лв., представляваща разноси за въззивното производство съобразно отхвърлената част от жалбата.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по горите, ЕИК *****, да заплати в полза на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата в размер на 130,31 лв., представляваща допълнителна държавна такса.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по горите, ЕИК *****, да заплати в полза на Софийски градски съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата в размер на 74,01 лв., представляваща държавна такса за обжалване на решението в отхвърлителната част.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____